

KERESZTURY DEZSŐ

Dallam

Lágyan hajlik az éjszakában
az a ringó keringő-dallam,
amellyel annyiszor találtam
álmot annak, ki nyughatatlan
élete értelmét kutatta,
és nem talált, csupán kudarcot,
hajolván szédítő kutakba,
honnán fapofa démonarcok
néztek rá; — most rám vigyorognak,
vállamba vésik véres karmuk,
kárörvendőn: Ők mindent tudnak.
Mit akartok? Tán mi akartuk
a zuhanást, a fény kihúnytát,
a dadogást, kékülő testet,
a halk búcsút, mely mint kigyúlt nád
mindent lángtengerébe vesztett?
A dallam eltörik, csikordúl,
fémtüskék tépnek a homályon,
füstös, fulladt látomáson túl
— kallóban csergét — zúz az álom.

Mardoshat-e?

Mardoshat-e lelkifurdalás,
hogy a világot meg nem válthatom?
Nincs hadam, fegyverem se más,
mint igaz szó, példaadás,
csak az a hatalom,
mely engem is, mint körülöttem itt
minden követ, növényt és állatot
élni tanít,
a megfoghatatlan tudás,

*hogy a halottak nem áldozatok,
de szálai az isteni-ördögi
szövetnek, mely életünk oldja, megköti.
Az emberé: választva elvállalni, hogy
a többi szállal együtt lesz olyan
szövet, mely mindig változó folyam,
szövevény, melyben talán felragyog,
vagy lemerülve is kitart, kopott
szálként, színehagyottan is, de folytatódik
szívós rostként az új szálak között; —
forradalmárok csak akkor valódik,
ha indulatuk rendbe öltözött.*

Egy haragos költőnek

*Tüdődről tudakozódnak
levegőd akik lúgozzák;
bűvigéjét bájolóknak
sebeidre sónak hoznák,
mert hogy mérges vagy, mogorva,
sérülékeny, sértve sokszor,
hagyakozol husángodra,
kezedben kalapács, ostor;
farkas vagy, ha birka béget
s szeme sunyító sakálé,
bokros lesz béketűrésed,
szód csonttörő csatabárdé;
de, bárha jávorként járod
utadnak havát, homokját,
s pőrén rakod palotádat,
a jobbak övéknek vallják;
győzve győz a vitéz végül,
hüllők habár hánytornognak:
az a Szampó mégis szépül,
vára világvándoroknak.*

Mi ez?

Mi ez? Lököm ki az ajtón
s az ablakon visszajön.
Vacogok jég siralomtól
s elönt a láng öröm.

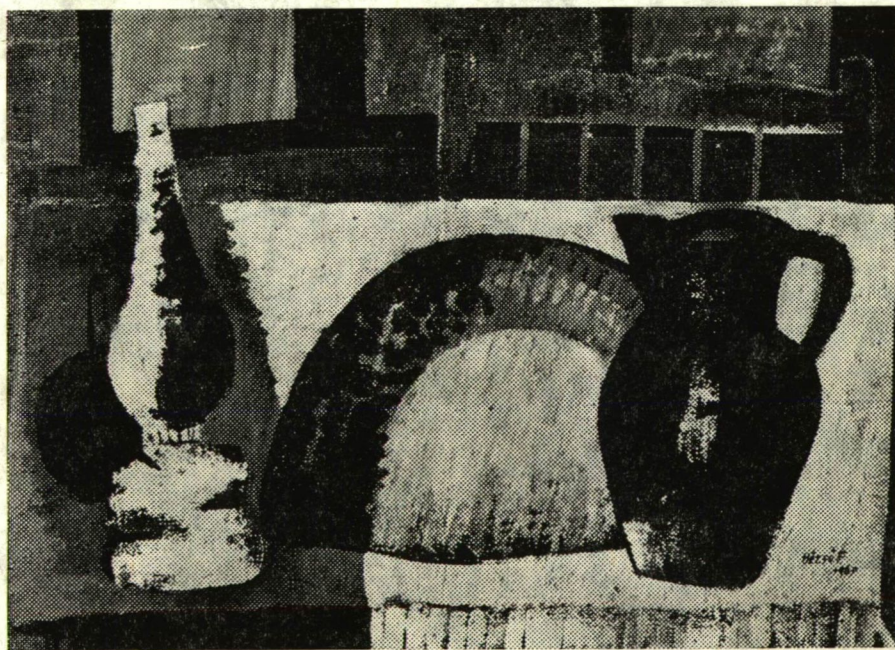
Hol vagyok? Állok rohanva,
a mozdulat megkövül.
Hamuvá lobogó szalma
s öröklét vesz körül.

Hová? A világon túlra
sodor a néma erő,
vagy szétkalapál egy dúrva
kalapácpörgető?

Felsodortak? Lezuhantam?
Ez a láz ez a vacogás
én volnék? Porrátört dallam,
fonaltalan takács?

Jéggörgeteg fölött járok,
vagy láng lenn a lávaözön?
Vannak-e s hol határok?
Rohanok bezárt körön?

Lehet, hogy az lesz a végső
bizonyosság, ami ott
vár az urnában: Lépcső?
Le? Fel? Számum? Nyirok?

HÉZSÓ FERENC: CSENDELET